

V. kategorie

Pavλίna Navrátilová, 17 let

Džbánov 57, 56601 Vysoké Mýto

Gymnázium Vysoké Mýto, 3. A

Mgr. Zbyněk Příbyl

Souhlasím s případným použitím k publikaci.

Svědomy

„Tak jsem tady,“ řeklo svědomí a škodolibě se usmálo. „Kdo nebo co jsi?“ zeptal se a vyděšeně se rozhlédl kolem sebe. Nikoho však neviděl, a tak si řekl, že se mu jen něco zdálo. Hlas se ale zanedlouho ozval znovu. „Jsem tady,“ zaslechl opět onen hlas a vyděšeně se rozhlédl kolem. „Jsem tvé svědomí a přišlo jsem tě navštívit.“ „Já žádné svědomí nemám, nikdy jsem neměl a ani nikdy mít nebudu. Ty přeci nemůžeš být mé svědomí, když žádné nemám,“ řekl rozhodně a vrátil se zpět ke své knize.

Přetočil již třetí stránku, avšak o návštěvě svého údajného svědomí stále věděl. Věděl, že stále neodešlo, ale snažil se to ignorovat. Po chvíli si uvědomil, že i přes sebevětší snahu své údajné svědomí ignorovat nedokáže, což ho bude i nadále rozptylovat od knihy.

„Co tady ještě stále děláš?“ zeptal se mrzutě a našťvaně zaklapl knihu. Tu poté položil na stůl, který se nacházel vedle křesla a na němž svítila rozsvícená lampička.

„Čekám,“ odpovědělo svědomí prostě a otevřelo oči. S prázdným pohledem se narovnal a rozhlédlo se kolem dokola.

„Na co čekáš?“ řekl nechápavě a podíval se na knihovnu vedle dveří. Při tom začal nevědomky zarývat nehty do tmavých kožených opěrek křesla, ve kterém seděl.

„Ty víš moc dobře na co. Kdybys nevěděl, nezarýval bys prsty do křesla a nebyl nervózní,“ ušklíblo se svědomí a se založenýma rukama se postavilo, načež si ho začalo měřit pohledem.

„Já nejsem nervózní,“ oponoval mu a ruce si stáhl zpět z opěrek. Avšak byl si moc dobře vědom toho, že i když se to snaží skrýt, jeho nezvaný návštěvník má pravdu. Nemusel ani dlouho čekat na reakci svědomí, které se začalo čím dál tím víc ušklíbat, protože začalo cítit navyšující se převahu.

„Co bys chtělo vědět?“ snažil se dál vycouvat z celé nastalé situace, i když věděl, že se snaží marně.

„Ty víš co. Jinak bys teď se mnou mluvil jinak a nečetl tady Obraz Doriana Graye,“ šklebilo se i nadále svědomí a s palci si spokojeně mlelo mlýnek.

„Co je zrovna tobě do toho, co právě čtu?“ odtušil odměřeně a se zamračeným pohledem se podíval na své svědomí, které nyní sedělo v tureckém sedu a meditovalo. Aniž by otevřelo oči, odpovědělo: „Řeklo bych, že všechno.“

Zamyšleně seděl v křesle a přemýšlel. Právě tu vedl dialog se svou vlastní fantazií, která se z něho snažila dostat přiznání jeho údajné viny, o níž neměl sebemenší potuchu. Nebo si to alespoň nepřipouštěl. Zatím ne.

„Celá tato situace je naprosto absurdní,“ hořce se zasmál na celé kolo a natáhl se pro bílý šálek, do kterého si uvařil zelený čaj. Vnitřně ho však znervózňoval fakt, že onen výplod jeho fantazie stále sečkává a nevypadá to, že by se měl v nějaké blízké době k odchodu. Pouze se otázalo: „Proč myslíš?“

Šálek s horkou tekutinou položil zpět na stůl vedle svítící lampičky a s hlubokým nádechem na pár nepatrných vteřin zavřel své temné oči. V hlavě přemítal, co by výplodu své bujné fantazie mohl odpovědět. Vždyť pokud by ho nyní někdo poslouchal, mýsl by si, že se zbláznil, protože mluví jen a pouze sám se sebou. Žádné svědomí před ním v hmatatelné podobě nestálo.

Když otevřel oči, odpověděl prostě: „Protože tu mluvím s tebou, mé údajné svědomí. Ty jsi pouze výplod mé fantazie, avšak ve skutečnosti nejsi. Jsi údajně ve mně, ale ne tady.“

„To ale neznamená, že tady nejsem,“ ušklíblo se v odpověď a přetočilo stránku své rozečtené knihy. Moc dobře se však po celou dobu bavilo. Cítilo totiž, jak právě v onom člověku, ke kterému přišlo na návštěvu, vzrůstá pocit viny stejně rychle jako pocit strachu.

Zatřásl hlavou. Nebylo přeci možné, aby existovalo něco nehmotného, co by ho upozorňovalo na jeho hříchy. Znovu se natáhl pro svůj šálek s čajem a konečně se z něho napil.

„Odešla zcela dobrovolně,“ zavrčel nakonec a položil svůj bílý šálek před knihu. Při tomto počínu se snažil ignorovat přísný pohled svého vymyšleného návštěvníka.

„A proto jsi na ni křičel? Proto jsi po ní hodil sklenicí, které se jen zázrakem vyhnula? Bylo snad v pořádku, když jsi ji nazval tak, jak jsi ji nazval?“ začalo mu celou situaci připomínat svědomí. On se však celou dobu nepřítomně mračil a snažil se nevnímat hořko v ústech, které začal po napití se zeleného čaje cítit.

„Nech toho!“ vykřikl a chytl se za hlavu.

„Tak přeci jen jsem tě dostalo tam, kam ses měl dostat, aby sis uvědomil, že bys měl přehodnotit své chování,“ usmálo se spokojeně svědomí a radostně povyskočilo.

„Koukám, že jsi spokojeno,“ zavrčel našťvaně se zavřenýma očima.

„Ještě ne,“ zaprotestovalo svědomí a důležitě si nasadilo své kulaté brýle.

„Co ještě chceš?!“ vykřikl rozčileně a prudce se postavil, až se mu zamotala hlava.

„Omluvíš se jí,“ odvětilo prostě svědomí s klidem. On se zatím svezl zpět do křesla a se zavřenýma očima odpověděl: „Tak dobře, ale až zítra. Je již pozdě večer a mně není dobře.“

„Ten čaj voněl mandlemi, všiml sis?“ ušklíblo se smutně svědomí a sledovalo, jak mu v očích začala růst panika.

„Kdyby ses tak nezachoval, nemuselo jsem přijít a být s tebou až do tvého konce,“ odtušilo prostě a zvedlo se, aby kousek popošlo. Posadilo se opodál a tiše sledovalo muže před sebou...